

РЕШЕНИЕ

№ 169

гр. Сливен, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, VI СЪСТАВ, в публично заседание на първи юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Минчо Ст. Минев

при участието на секретаря РОСИЦА ПЛ. ДЗОБЕЛОВА
като разгледа докладваното от Минчо Ст. Минев Гражданско дело №
20222230100926 по описа за 2022 година

В исковата молба се твърди, че със заповед на управителя на ответното дружество бил прекратен трудовия договор на Г. И. И. с „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ-СЛИВЕН“ООД. Той обаче я атакувал пред съда и с решение по гр.д.№ 2742/2020г. Сливенски районен съд признал уволнението за незаконно и го възстановил на работа. На 05.01.2022г. подал заявление до управителя на дружеството, че се явява, за да заеме длъжността си- „Оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“ и с нарочна заповед на последния от 10.01. това било сторено. На същата дата работодателят поискал от него да представи актуално решение на ТЕЛК за намалената му трудоспособност и след получаването му, на И. било предложено да бъде преназначен на длъжността „Пазач, невъоръжена охрана“ – облекчен режим, в звено – ПСОВ, с мотив, че длъжността му е съкратена от щатното разписание още от 24.07.2020г. На 24.01.2022 г. му било предложено допълнително споразумение за това, с трудово възнаграждение на новата длъжност 670 лева, като в него било записано, че е със срок на изпитване в полза на работодателя. И. заявява в исковата си молба, че това именно е причината да откаже да го подпише. В това ищеца съзира злоупотреба с работодателски права.

Твърди се също, че след обявената в страната ни извънредна епидемична обстановка, със заповед № РД-07-30 от 25.01.2022 г. и на осн. чл.120в и във връзка с решение № 325 на МС от 14.05.2020 г., управителя на ответното дружество наредил спиране/прекратяване/ трудовите функции на ищеца като „Оператор, контактен център“, считано от следващия ден. На 18.02.2022 г. пък на И. било връчено предизвестие за прекратяване на трудовото му правоотношение, на осн. чл.328 ал.1, т.4 от КТ- поради преустановяване на работата за повече от 15 работни, като същия ден му е връчена и заповед № 9 за прекратяване на трудовия му договор. Нея ищеца намира незаконосъобразна. В тази връзка се позовава на обстоятелството, че в периода от първото прекратяване на трудовото му правоотношение- през 2020-та година, до възстановяването му на работа с решението, постановено по гр.д. № 2742/2020г. на СлРС, всичките щатни бройки за длъжността му “оператор контактен център“, които са били шест, са били съкратени и е недопустимо да се преустановява изпълнението на работа на длъжност, която вече не съществува. Тезата си доразвива с разсъждението, че при прекратяване на трудовото му правоотношение със заповедта от

18.02.2022г. работодателя му е съзнавал, че такава длъжност не съществува /и поради това, а и предвид намалената му трудоспособност, му е предложил преназначаването на длъжност „пазач“/.

Според И., процедирайки по този начин работодателя му е злоупотребил с правата си, защото, щом щатните бройки са били съкратени, е трябвало да прекрати трудовото му правоотношение на осн.чл.328 ал.1, т.2 от КТ- поради съкращаване в щата. Той обаче не постъпил така, като ищеца е убеден, че действието на работодателя е била такава, защото при това правно основание И. би се ползвал със защитата по чл.333 от КТ, а управителя на ответното дружество целял да я избегне и по тази причина прекратил трудовото правоотношение на осн.чл.328 ал.1, т.4 от споменатия нормативен акт.

При това положение Г. И. предявява иски с правно основание чл.344 ал.1, т.н.1,2 и 3 от КТ- да бъде отменена, като незаконосъобразна, заповед №9 от 18.02.2022г. на управителя на ответното дружество; да бъде възстановен на заеманата до него момент длъжност и ответника да бъде осъден да му заплати обезщетение в размер на 4280.04лв., за времето през което е останал без работа вследствие това прекратяване на трудовото правоотношение, като сумата търси заедно със законната лихва, считано от предявяването на иска до окончателното ѝ изплащане. Претендира и сторените от него разноски по делото.

На ответникът бе връчен препис от исквата молба и в срок той депозира писмен отговор. В него заема позиция за неоснователност на исквете. Не оспорва, че с решение на съда уволнение на ищеца е признато за незаконно и същия е възстановен на заеманата от него преди това длъжност „оператор в контактен център“. Не и оспорва факта, че на 19.01.2022 г. е предложено на И. да заеме друга длъжност в предприятието на ответника, като процесуалния представител на последния счита, че тя съответства на неговото здравословно състояние. Работодателят не оспорва и че е издал заповед № РД-07-30/25.01.2022 г., с която е спряна работата на ищеца, считано от 26.01.2022 г. и че на 18.02.2022 г. му е връчено предизвестие за прекратяване на трудовото му правоотношение, като това е сторено с нарочна заповед № 9 от същата дата.

Оспорва се обаче, че И. реално е бил възстановен на заеманата преди предходното уволнение длъжност и че длъжността е съществувала в щатното разписание. Твърди, че атакуваното в настоящото дело уволнение било извършено при съкратената длъжност.

Ответникът също търси разноски по делото.

В проведените по делото съдебни заседания страните бяха представлявани от пълномощници- адвокати, чрез които по същество се поддържат исквете, респ.- възраженията против тях.

След като обсъди събраните по делото доказателства съда намери за установено следното от фактическа страна:

Видно от документа, представляващ лист № 71 от материалите по делото, на 27.03.2020г. управителя на ВиК Сливен е издал заповед /№РД-07-155/, за преминаване на работа на непълно работно време с продължителност на работния ден от 4 часа, считано от 01.04.2020г. и до отмяна на извънредното положение на територията на РБългария, на няколко звена и райони във ВиК Сливен, сред които и Район Сливен-град и ПСОВ Сливен.

Със следваща по ред заповед от същата дата – л.№ 58 от делото /№РД-07-156/, считано от 30.03.2020г. и до отмяна на извънредното положение на територията на РБългария, преустановява работа и спира изпълняването на трудовите функции и дейности на всички работници и служители във Водомерно звено при ВиК Сливен. Видно от заповед РД-07-199 от 22.04.2020г., управителя на ВиК Сливен обявява неизпълнение на трудовите функции и спиране на работа за шест лица, работещи в звено „Инкасо“ на длъжност „оператор, контактен център“, сред които и Г. И..

Не е спорно по делото, че ищеца и ответното дружество са влезли в трудово-правни отношения от 09.09.2014г., както и че действието им е било прекратено на 21.08.2020г. със заповед на управителя на ВиК Сливен. Също така е безспорно, че с влязло в сила решение на Сливенски районен съд, постановено по гр.д.№ 2742/2020г., е прието, че заповедта, с която е сторено това- № 56/ 20.08.2020г., е незаконосъобразна; отменена е и мъжа е възстановен на заеманата до заповедта длъжност, която е „Оператор, контролен център“ в звено „Инкасо“. На 05.01.2022г., след влизане на решението в сила, И. е подал заявление до управителя на ответното дружество /вх.№ РД-04-46/, с което му представя този съдебен акт и заявява, че се явява на работа, за да я заеме.

Управителят на ВиК Сливен пък е поискал от И. да представи актуално решение на ТЕЛК. На 10.01.2022г. е издал заповед № РД-07-11, с която го възстановява, считано от тази дата, на длъжност „Оператор, контактен център“ и място на работа „Инкасо-Сливен град“.

Удостоверението № 200192200216238/ 19.01.2022г. на НАП, ТД Бургас и Справка за актуално състояние на действащи трудови договори ... съдържат информация, че в периода 01.01-19.01.2022г. в системата на НАП не е регистриран трудов договор на Г. И. И..

Всъщност, тази информация е непълна, а от там- и невярна, като това се установи по категоричен начин. Даде обаче основание на процесуалния представител на ищеца да изрази съмнение/мнение, че всъщност от ВиК Сливен не е била изпратена до НАП информация, че И. е възстановен на работа с влязло в сила съдебно решение. От обясненията на разпитания по делото свидетел Д. И. А.- експерт „Управление човешки ресурси“ в ответното дружество, както и от представен в хода на делото документ се изясни, че такова съобщение всъщност е било подадено, при това своевременно, но поради проблем- срив в системата на НАП, не е било възможно да бъде прието и отразено там. Според съда, този факт- подадено ли е било или не след възстановяването на И. на работа по силата на съдебно решение съобщение до НАП е без значение за предмета на настоящото дело, но все пак, тъй като за него бяха съсредоточени доказателствени усилия на страните, съда излага становището си, че приема, че съобщение е било подадено. Впрочем, очевидно бе, че и пълномощника на ищеца се убеди в това.

С експертно решение № 90080/10.06.2021 г. на НЕЛК е определено 85% трайно намалена работоспособност на Г. И., за срок от 2 години. От този медицински документ се установява и че ищеца има заболявания, сред които захарен диабет 2 тип на инсулинолечение с диабетна полиневропатия и макроангиопатия; чернодробна цироза; портална хипертония и др. .

От писменото обяснение изх.№ 117/ 15.06.2022г. на д-р П.Г. управител на СТМ „ЗДРАВЕ И БЕЗОПАСНОСТ ПГ“ ЕООД съда приема, че становището с изх.№ 6, на което като дата на издаване е изписано „12.01.21г.“ е съставено в същите ден и месец, но всъщност на 2022-ра година. Съдът е убеден, а по лични впечатления на съдията-докладчик- и у процесуалния представител на ищеца не останаха никакви съмнения в този факт, че при съставянето на документа е била допусната техническа грешка при изписване на годината. Въз основа на него съда приема, че мнението на тази служба/на медицинското лице, автор на документа е, че към началото на 2022г. здравословното състояние на Г. И. И. е било такова, че той може да изпълнява длъжност във ВиК Сливен, но при облекчен режим, който изключва статично и динамично физическо натоварване, предизвикано от заемане на принудителна работна поза; изминаване на разстояние, по-голямо от 150м.; изкачване на стълби; продължително заемане на стояща работна поза; повдигане, поддържане и преместване на тежести над 5кг.; управление на автомобил и други движещи се машини и съоръжения с използване на крачно управление; изпълняване на дейности, изискващи висока точност и координация на движенията; нервно-психично пренапрежение, предизвикано от контакт с агресивни клиенти; работа при неблагоприятен микроклимат; нощен труд и извънреден труд; работа в изолация- т.е. сам на работното място. Освен това,

от становището с изх.№ 6 е видно още, че и назад във времето е установявано, отново от лекарски комисии, че И. страда от подобни заболявания и му е определян процент на нетрудоспособност- тъй като тези документи са цитирани в становището. Впрочем, според съда, този факт не е спорен по делото.

На 13.01.22г. И. е подал до „ВиК Сливен“ писмено заявление /вх.№ РД- 04-197/, че желае да бъде преназначен от длъжност „оператор, контактен център“ на длъжността „помпиер“ във ВиК Сливен.

На 19.01.2022г. управителя на ответника е отправил писмено предложение до него /№ РД-04-110/ за преназначаване от длъжността „Оператор, контактен център“ в звено „Инкасо-Сливен град“ на длъжността „Пазач, невъоръжена охрана“ в звено ПСОВ- Сливен. В него се съдържа и обяснението на работодателя за предприемане на този ход- тъй като от 24.07.2020г. всичките, шест, щатни бройки на длъжността „оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“ са съкратени, а и защото длъжността „пазач“ се изпълнява при облекчен режим и е в списък във ВиК Сливен за трудоустроени лица с намалена работоспособност. Заповедта е връчена на И., лично, на същия ден. В отговор, на 20-ти същия месец И. депозира при ВиК Сливен следващо свое писмено изявление, че не е съгласен с клаузите в споразумението касателно трудово възнаграждение, срочност на договора и др.

И. е отказал да получи предложеното му Допълнително споразумение от 24.01.2022г. към трудовия му договор №22/ 09.09.2014г. Видно от текста му, то е именно за цитираното в предходния абзац преназначаване на длъжност. Свидетелите на отказа му са С. А. И. и Б.С.В.- работещи във „ВиК Сливен“. С него му е предложена работа на 8 часов работен ден и основно месечно възнаграждение от 670лв. В тази връзка е поредното му писмено заявление до управителя на ответното дружество- вх.№ 408/ 24.01.2022г. В него изразява мотивите си да не приеме предложеното му преназначаване на длъжност „пазач“ - защото по него месечното му трудово възнаграждение ще е по-ниско от това, което е получавал на длъжността, на която е възстановен с влязло в сила съдебно решение, а и защото е възстановен на работа по безсрочен трудов договор, докато по това допълнително споразумение трудовото му правоотношение е безсрочно, но със срок на изпитване в полза на работодателя. И. заявява/потвърждава съгласието си да бъде преназначен на друга длъжност, ако тя е с не по-ниско възнаграждение и при безсрочен трудов договор.

На 25.01.2022г. управителя на ВиК Сливен е издал заповед № РД-07-30, с която от следващия ден и до отмяна на извънредната епидемична обстановка в страната преустановява/спира работа и изпълнението на трудовите функции на Г. И. И. на длъжност „Оператор, контактен център“. Връчена му е от експерт в управление „Човешки ресурси“ Д.А., пред двама свидетели – цитираните в предходния абзац две лица. На 18.02.2022г. на ищеца е връчено, отново при негов отказ и пред двама свидетели, предизвестие - №2, че на осн.чл.328 ал.1, т.4 от КТ, считано от 21.02.2022г. се прекратява трудовото му правоотношение с ВиК Сливен, предвид преустановяване/спиране на работата и неизпълнение на трудовите функции на длъжност „оператор, контактен център“, като преустановяването е продължило повече от 15 дни- в периода 26.01.22г.- 18.02.2022г. Със заповед № 9 от същия ден, е прекратено трудовото правоотношение, на същото законово основание и при същите обстоятелства, като и тя е връчена на адресата ѝ при отказ, удостоверен от двамата свидетели.

От документът, представляващ л.№ 5 от материалите по настоящото дело съда приема, че на 21.02.2022г. Г.И. се е регистрирал в Бюрото по труда- Сливен. От трудовата му книжка № 135, с.Г, № 384169 е видно, че е работил като „оператор, контактен център“ в звено „Инкасо, Сливен град“ във времето 10.01.2022г.- 21.02.2022г., когато трудовото правоотношение е прекратено на осн.чл.328 ал.1, т.4 от КТ.

Ответникът призна обстоятелството и поради това съда приема за безспорно

установено, че след това И. не е работил по трудово правоотношение.

Ответникът представи Щатно разписание при ВиК Сливен, в сила от 10.01.2022г. Видно от съдържанието му, в дружеството съществува една щатна бройка за длъжността „оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“ в гр.Сливен. Представено бе и Щатно разписание, в сила от 01.03.2022г., в което тази длъжност вече не съществува. Видно е, че на първата страница на всяко от тях, в горния десен ъгъл, е поставен печат на дружеството и подпис на управителя му след щемпел „Утвърждавам“.

Събрани бяха гласни доказателствени средства, чрез разпита на свидетелите Д. И. А.-експерт „Управление човешки ресурси“- администриране на трудовите договори на работещите във ВиК Сливен, основната дейност на която, по нейни думи, се състои в подготовка напр. на трудови договори, заповеди и др.; С. А. И. и Б. И. Ш., също служители в ответното дружество. От показанията на първата от тях съда приема, че във ВиК Сливен е била получена на 13.03.2020г., във връзка с въведената в РБългария извънредна епидемична обстановка, заповед от Министерството на регионалното развитие да се спре работата на всички инкасатори; на всички, които имат контакт с граждани; на всички водопроводчици; на всички „оператори контактен център“ и въобще всички служители, които имат контакт с хора. /Впрочем, тези писмени указания са част от доказателствения по делото материал/. Това пък довело до преминаването на самоотчет на гражданите- потребители на ВиК-услугите, по телефона. Съдът приема също, че работата конкретно на работниците, заемащи длъжност като тази на ищеца- „оператор, контактен център“, е била спряна на основание нова в Кодекса на труда разпоредба- чл.120в, за повече от 15 дни /заповедта, с която е сторено това- РД-07-199 от 22.04.2020г., е част от доказателствения по делото материал и съда вече имаше възможност да я коментира/. По-късно, след изтичането на този срок, та и по-голям, трудовите правоотношения на всички „оператори контактен център“, а те са били шестима, сред тях и ищеца, са били прекратени.

От показанията на същия свидетел съда приема, че дейността на тези оператори преди това, до въвеждане на извънредното положение, се е състояла в това да посещават граждани- клиенти, но същевременно и длъжници, на ВиК Сливен, във връзка с неизплатени от тях суми за вода.

Така също, било е прекратено действието на трудовите договори и на служителите във водомерно звено.

Няма причина съда да не даде вяра и на отговорите на Д. А., че при възстановяването на И. на работа със съдебно решение, във ВиК Сливен не е съществувала длъжност „оператор, контактен център“, но във връзка с това- с възстановяването му на работа от съда, е била разкрита една такава щатна бройка, предназначена за него, като за целта е било издадено ново щатно разписание, одобрено от управителя на дружеството. Нарочни, писмени, установени във ВиК Сливен, правила за подобно действие нямало, а фактически се случвало, след като свидетелката, в качеството ѝ на експерт „Управление човешки ресурси“, вземайки предвид необходимостта от разкриването на нов щат, изготвя ново щатно разписание, което представя на управителя на дружеството и след като той го одобри, подписвайки го, то влиза в действие. Тези конкретни показания не само не се опровергават от останалия събран по делото доказателствен материал, но и се подкрепят от такъв- заключение на вещо лице по назначена по делото експертиза, което съда ще коментира по-долу в това изложение.

От показанията на същата свидетелка съда приема още, че след възстановяването на И. на работа със съдебно решение в началото на 2022-та година, служба по трудова медицина, на която ответника е представил решение на ТЕЛК във връзка със здравословното му състояние, е дала становище, че за него не е подходящо да заема длъжност, изискваща статично и/или динамично физическо натоварване, както и че не е препоръчително той да изминава повече от 150 м. на ден.

Отчитайки тези факти, ответното дружество, чрез свидетелката, му е предложило да бъде преназначен на длъжност „пазач, невъоръжена охрана“, но той не е приел, както и е отказал да подпише предложено му след това писмено допълнително споразумение към трудовия му договор. Мотивът му бил, че му се предлага да работи на новата длъжност при условията на чл.70 от КТ. Обяснението на свидетелката бе, че от дружеството винаги постъпват по този начин- да има срок на изпитване, когато работник заема нова длъжност.

При показанията на същата свидетелка, а и от писмени доказателства по делото, съда е убеден, че работата на И. на длъжността „Оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“ във ВиК Сливен е била спряна за повече от 15 дни, а след като те, и няколко дни в повече, са изтекли, трудовото правоотношение с него е било прекратено със заповед на управителя на дружеството, на осн. чл.328 ал.1, т.4 от КТ. След това, считано от 01.03.2022г., щатната бройка за длъжността е била съкратена.

Показанията на свидетелката, а и на останалите свидетели, дадени във връзка с начина на връчване на И. на различни заповеди, които преимуществено е при негов отказ да ги получи, удостоверен с подписите на двама свидетели въпреки, че бяха протоколирани, съда няма да обсъжда- това не е необходимо. На първо място- защото тези факти се установяват от съдържанието на самите заповеди и др. писмени изявления, и на второ- защото това не са значими, важни за делото факти- нито ищеца, нито ответника, оспорват връчванията и начина, по който са се случвали.

От показанията на свидетеля С. А. И. съда приема, че считано от 25.01.2022г. И. се е водел в „престой“, както е отразяван и в съставяните във ВиК Сливен присъствени форми. Съдът дава вяра на тези показания, тъй като именно свидетеля е правил в края на всеки месец отчета на тези присъствени форми, въз основа на които пък са се съставяли след това ведомостите за работните заплати за месеца. Т.е., свидетеля е очевиден на факта/ите. От показанията на вече споменатите двама свидетели, както и от показанията на свид. Б.Ш. съда приема, че на 18.02.22г. на И. са връчени предизвестие за прекратяване на трудовото му правоотношение, както и заповед за това.

От заключението на вещото лице по назначената по делото експертиза съда приема, че за м.януари 2022г. И. е получил брутно трудово възнаграждение за пълен работен месец в размер на 750.40лв., като среднодневното му възнаграждение е 37.52лв. Също, че в периода 21.08.2020г.- 10.01.2022г. във ВиК Сливен е било утвърдено длъжностно щатно разписание с дата 04.01.2021г., в което няма длъжност „Оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“. Във връзка с възстановяването на Г. И. на длъжност с решение на съда, на 10.01.2022г. е утвърдено ново щатно разписание, с което е разкрита една такава щатна бройка. Установява се и че той е освободен от работа на 21.02.2022г., на осн.чл. 328 ал.1, т.4 от КТ, а щатната бройка на заеманата от него длъжност „Оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“ е съкратена с утвърждаването на ново щатно разписание, в сила от 01.03.2022г.

Въз основа на допълнително изготвеното от същото вещо лице заключение, за отговор на поставени в съдебно заседание въпроси, съда приема, че документите, касаещи вътрешния ред и правилата на ВиК Сливен, в които е възможно да се опише процедура за изготвяне и утвърждаване на щатно разписание, са Колективен трудов договор; Правилник за вътрешния трудов ред; Вътрешни правила за работната заплата; Процедура за начина и реда на поддържане на регистър с длъжностите и задълженията на персонала и План за управление на човешките ресурси. В тях няма описана процедура как се утвърждава длъжностното щатно разписание на дружеството.

Заключенията съда кредитира, тъй като са обективно и компетентно изготвени; след направена от вещото лице непосредствена справка в счетоводството и с документацията, съхранявана в ответното дружество. Те и не се опровергават от останалия събран по делото доказателствен материал, а и не се оспорват от страните по делото.

Така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи:

Предявени са в обективно кумулативно съединяване множеството искове с правно основание чл. 344 ал.1 т.1,2 и 3 от КТ, по които отправеното до съда искане е прекратяването на трудовото правоотношение с ищеца, извършено със заповед на работодателя-ответник, да бъде признато за незаконосъобразно; заповедта – отменена, а ищеца възстановен на заеманата при ответника длъжност, както и да му бъде присъдено обезщетение за оставането без работа вследствие това прекратяване на трудовото правоотношение.

При първите два иска доказателствената тежест е разместена, което означава, че ответника трябва да докаже законосъобразността на прекратяването на трудовото правоотношение. За работникът остава да докаже, по основание и размер, само иска по чл. 344 ал.1, т.3 във вр. с чл. 225 ал.1 от КТ.

Предисторията в отношенията между ищеца и ответника изисква да се отбележи, че Г.И. работи във ВиК Сливен от 09.09. /допреди тридесетина години твърде забележителна, за добро или зло, за страната ни дата/, като към 2010-та година е заемал длъжността „Оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“ гр.Сливен. Със заповед на управителя на дружеството от м.08.2020-та година действието на трудовия му договор е прекратено, като по този начин е постъпено и с останалите му колеги, заемащи длъжност като неговата. Всичките шест такива щатни бройки са били съкратени и те не фигурират в действалото през 2020-та година в дружеството щатно разписание.

По-късно, с влязло в сила съдебно решение заповедта е отменена, с мотив, че представлява злоупотреба с работодателски права и И. е възстановен на работа, на заеманата до издаването ѝ длъжност. В самото начало на 2022-ра година- на пети януари, той е подал заявление до ответното дружество, че се явява на работа, за да я заеме. На 10.01.2022г. управителя на ВиК Сливен е издал заповед, с която го възстановява, считано от същата дата, на длъжност „оператор, контактен център“ и място на работа „Инкасо-Сливен град“. Впрочем, тя като акт на работодателя е излишна, но все пак допринася за безспорност и яснота в обстоятелствата. Не само поради нея, но и тъй като до НАП е подадена информация за възстановяването на И. на работа, а още и поради факта, че вече е воден в присъствените форми на предприятието на ответника, той реално е престоирал на ВиК Сливен работната си сила. Това се е случвало именно на длъжността „Оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“, където е възстановен по силата на съденото решение. Изясни се, че към този момент- на възстановяването на И. на работа, длъжността не е съществувала; тя липсва в щатното разписание на дружеството. Ясно е, че съобразявайки се със съдебното решение, ответника е разкрил нова щатна бройка, именно за тази длъжност, за да може да назначи ищеца на нея. Дългогодишна и съвсем постоянна е съдебна практика според която дори ако след възстановяването на един работник на работа, заеманата от него преди това длъжност не съществува, работодателя е длъжен да намери щат за него. Не само това, ответника се е съобразил и с желанието на И.- той е депозирал нарочно писмено изявление пред управителя на ВиК Сливен, че след влизане в сила на съдебното решение се явява на работа, но не просто се явява на работа, а за да заеме точно длъжността „Оператор, контактен център“. До тук нищо нередно, а напротив- действия в съзвучие със закона и съдебната практика.

Дейността на И. обаче не е продължила много, защото с нарочна заповед на управителя на ВиК дружеството и на основание отново законова разпоредба- чл.120в от КТ и във връзка с извънредната епидемична обстановка в страната, дейността му е спряна, а след като са изтекли петнадесет и повече дни, трудовото правоотношение с него е прекратено, на осн.чл.324 ал.1, т.4 от КТ. Точно това са част от онези факти, на които акцентира И. и на които основава първия си иск. Счита, че ответника е действал недобросъвестно, прилагайки тази разпоредба, тъй като е трябвало да прекрати трудовото правоотношение с него на осн.чл.328 ал.1, т.2- поради съкращаване в щата. Според тезата на И., работодателя му е знаел, че длъжността „Оператор, контактен център“ не съществува, а пък не е възможно да се прекрати трудов договор за длъжност, която липсва.

Съдът е на мнение, че длъжността е съществувала- тя е разкрита с нарочно, ново

щатно разписание и точно с цел да я заеме ищеца, след като вече е възстановен на работа въз основа на влязло в сила съдебно решение.

От друга страна обаче, според съдията-докладчик работодателя е бил наясно, че И. няма какво да прави на нея, щом още от 2020-та година всички такива щатове са били съкратени и до възстановяването му на работа не са съществували. Доказателство за това са щатните разписания, действали във ВиК Сливен; доказателство е и писменото предложение на управителя на ВиК Сливен до И. от 19.01.2022г. да го преназначи на длъжността „пазач“, както и последващите заповеди на същия, по силата на които, считано от 25.01.22г., И. се е водил в престой на длъжността „оператор, контактен център“; също и заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение именно на това основание. Така също, част от текста на писменото предложение на ответника до ищеца е обяснението/мотивацията на работодателя за предприемане на този ход- тъй като от 24.07.2020г. всичките, шест, щатни бройки на длъжността „Оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“, са съкратени/не съществуват.

От друга страна, първоначалното впечатление, което създава това предложение- за работа на ищеца на друга длъжност- като пазач, е, че постъпвайки по този начин работодателя действа добросъвестно- защото освен, че му предлага работа, се съобразява с недоброто му здравословно състояние. Според съда обаче, целта на работодателя е била друга, а именно- да назначи И. на договор със срок на изпитване. Това въобще не е в интереса на работника и е изцяло в интереса на работодателя. Така е, защото по този начин се създава предпоставка за лесно и безболезнено за работодателя преустановяване на трудовото правоотношение с работника, което ще се случи като след изтичане на този срок не му предложи друг, вече безсрочен трудов договор. А това „подказва“ на действия при злоупотреба с работодателски права. Същата съвсем излиза наяве, като се има предвид, че клаузата за срок на изпитване е ненужна в случая. Свидетелката Д.А.- експерт „Управление човешки ресурси“ даде показания, че във ВиК Сливен винаги постъпват по този начин- с новопостъпил работник винаги сключват договор със срок на изпитване. И. обаче не е новопостъпил работник, тъй като от дълги години работи в ответното дружество и със сигурност е познат- както като личност, така и като служител, там; познат на управителя на ВиК Сливен, а и на служителката в отдел „Човешки ресурси“; в т.ч. били са наясно и със здравословното му състояние, като то само е потвърдено от становище на Службата по трудова медицина, услугите на която ползва „ВиК Сливен“.

Така също, установи се- отново от показанията на същата свидетелката, а и от нарочен документ, чийто автор е И., че мотива му да откаже да приеме и подпише предложеното му допълнително споразумение за преназначаване на длъжност „пазач“ е именно съществуващия в него текст, че то е със срок на изпитване в полза на работодателя. Това означава, че отказа на И. е не негова прищявка, а логична постъпка. Според съда, това предложение на ответника само по себе си представлява злоупотреба с работодателски права- защото е предприето не с цел да се приложи правилно закона- Кодекса на труда, като се устрои възстановен със съдебно решение работник на подходяща длъжност/щат, при положение, че заеманата от него преди това вече не съществува и няма да съществува, а подготовка, създаване на условия за преустановяване на трудовото правоотношение с този работник. Това със сигурност изпълва според съда хипотезата на злоупотреба с работодателски права, а тя е забранена с чл.8 от КТ. Ето защо заповедта на управителя на „ВиК Сливен“, с която трудовото правоотношение с И. е прекратено, ще бъде отменена, а той възстановен на работа- на длъжността, която е заемал до нея- „оператор, контактен център“. В случай, че решението влезе в сила и тази длъжност не съществува в ответното дружество и няма необходимост от нея, за да бъде наново разкривана, работодателя следва да предложи на ищеца друга, подходяща и равностойна- особено като срок на действие- в случая безсрочно, длъжност.

По третият иск - не е спорно по делото обстоятелството; то бе и признато от ответника, а и се установява от ангажирано от ищеца писмено доказателствено средство, че

след прекратяването на трудовото му правоотношение с „ВиК Сливен“ с атакуваната в това дело заповед № 9, той е останал без работа- регистриран е в БТ като безработен. Това налага извод, че е основателен и иска с пр.осн.чл.344 ал.1, т.3 във вр. с чл.225 от КТ.

Установи се – от заключението по делото, че последния пълен отработен от И. месец е януари 2022г., за който е получил брутно трудово възнаграждение в размер на 750.40лв., като среднодневното му възнаграждение е 37.52лв. Съществен за делото е конкретно срока, изтекъл от прекратяване на трудовото правоотношение до приключване на т.н. устни състезания по делото. Той е „заклучен“ от датите 19.02.2022г. вкл.- 01.07.2022г. вкл., т.е. четири месеца и единадесет дни. Ето защо следващото се на И. обезщетение се равнява на 3 414.32лв. До тази сума иска е доказан и по размер, а за разликата над нея до пълния претендиран- 4 280.40лв., ще бъде отхвърлен.

При този изход на делото- съда уважава всички искове, но третия от тях частично, както ищеца, така и ответника, имат право на разноски. Сторените от И. са за заплатено от него на пълномощника му-адвокат възнаграждение. То е в размер на 300лв., поради което на осн.чл.78 ал.1 от ГПК му се следват 279.77лв.

Разноските на ответника са за заплатено възнаграждение на пълномощника му - адвокат. То е 1 488лв., а съда е съгласен с тезата на пълномощника на ищеца, че е прекомерно. Прекомерно по-скоро в житейски смисъл, отколкото по смисъла на закона. Законът в случая представлява Наредба №1/09.07.2004г. и съгласно чл.2 ал.5 от същата, адвокатско възнаграждение се определя, както твърди пълномощника на „ВиК Сливен“, за всеки един от съединените искове. Т.е., в случая ответното дружество може да заплати на пълномощника си-адвокат възнаграждение за три иска. Първите два от тях са неоценяеми, както твърди пълномощника на ищеца, но по-важното е, че са изрично предвидени в чл.7 ал.1, т.1, изр.второ от ГПК /което вече е не негово, а на съда, твърдение/, съгласно който, в актуалната за делото редакция на наредбата, е в точно определен размер- по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа, минималното адвокатско възнаграждение се равнява поне на минималната работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ. В случая последния, сключен от „ВиК Сливен“ с адв.дружество/адв.Рафаилов, е от 11.04.2022 г. Към тази дата минималната работна заплата в РБългария е била 710лв. Т.е., за двата неоценяеми иска минималното възнаграждение за адвоката на ответника е 710лв.

За третият, вече оценяем иск- съгласно чл.7 ал.2, т.2 от наредбата, при материален интерес над 1000лв. до 5000лв., минималното адвокатско възнаграждение се определя по формулата: 200лв.+ 6% за горницата над 1000лв. Тъй като този иск е предявен в размер 4280,04 лв. и в този размер адвоката оказва защита на ответника по него, минималното му възнаграждение е 396,80 лв. След като към него прибавим минималното възнаграждение за първите два иска се оказва, че минималното възнаграждение за адвоката на ответника по това дело е 1106,80лв. Заплатеното от „ВиК Сливен“ възнаграждение е 1 488лв., което означава, че надвишава минималното по наредбата с 382лв. Ето защо и тъй като сумата /1 488лв./ сама по себе си, независимо като възнаграждение за колко иска е платена, е не малка, съда ще намали възнаграждението към минимума по закон- на 1 200лв. Ето защо, на осн. чл.78 ал.3 от ГПК на ответника се следва за разноски сумата 80,91лв.

Тъй като исковете на И. представляват трудов спор- чл.357 от КТ, той е освободен, на осн.чл.359 от КТ и чл.83 ал.1, т.1, предл. първо от ГПК, от заплащането на държавна такса за предявяването им. На осн.чл.78 ал.6 от ГПК, върху ответника ще трябва да се възложат таксите, следващи се и за трите иска. Първите два от тях са неоценяеми и в хипотезата на чл.3 от Тарифата за държавните такси, които се дължат на съдилищата по ГПК, съда определя такса по 50 лв. за всеки от тях. За третият иск, който е оценяем, таксата се изчислява на 4% от сумата, до която е уважен- чл.1 от Тарифата ... и в случая е 136.52 лв. Отново на осн.чл.78 ал.6 от ГПК, върху ответника ще бъде възложена сумата, изплатена

като възнаграждение на вещото лице по делото- платена в хода му от бюджетните средства, съразмерно отхвърлената част от исковете- 279,77лв. /при заплатено възнаграждение в размер 300лв./.

При изложеното, Сливенски районен съд

РЕШИ:

УВАЖАВА предявения от Г. И. И. с ЕГН: ***** и съдебен адресат адв.Ел.Х. от АК Сливен иск с пр.осн.чл.344 ал.1, т.1 от Кодекса на труда и **ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА**, поради извършването от управителя на „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ- Сливен“ ООД с ЕИК 829053806, със седалище гр.Сливен и адрес на управление на дейността: ул.“Шести септември“№27 на действия, представляващи злоупотреба с работодателски права, заповед № 9 /18.02.2022г., с която трудовото правоотношение помежду им е прекратено, на осн.чл.328 ал.1, т.4 от КТ. **ОТМЕНЯ** заповед № 9 /18.02.2022г.

УВАЖАВА предявения от Г. И. И. с ЕГН: ***** и съдебен адресат адв.Ел.Х. от АК Сливен иск с пр.осн.чл.344 ал.1, т.2 от Кодекса на труда и **ГО ВЪЗСТАНОВЯВА** на заеманата до издаването на процесната заповед № 9 /18.02.2022г. длъжност- „Оператор, контактен център“ в звено „Инкасо“ във „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ- Сливен“ ООД с ЕИК 829053806.

ОСЪЖДА „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ-Сливен“ ООД с ЕИК 829053806 да **заплати** на Г. И. И. с ЕГН: ***** , на осн.чл.225 ал.1 от КТ сумата **3 414.32 лв.** /три хиляди четиристотин и четиринадесет лева и тридесет и две стотинки/, представляваща обезщетение за оставането му без работа в периода 19.02.2022г. вкл.- 01.07.2022г. вкл. вследствие прекратяването на трудовото му правоотношение със заповед № 9/ 18.02.2022г. на управителя на дружеството, а **ОТХВЪРЛЯ** като неоснователен и недоказан иска за разликата на този размер до пълния претендиран 4280.04лв.- като сума, както и за дните, следващи единадесетия ден от петия месец до края на шестия месец по чл.225 ал.1 от КТ.

Сумата 3414.32лв. се дължи ведно със законната лихва, считано от 07.03.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ“ ООД с ЕИК 829053806 да **заплати** на Г. И. И. с ЕГН: ***** на осн.чл.78 ал.1 от ГПК, разноски по делото, съразмерно уважената част от исковете- **279.77 лв.** /двеста седемдесет и девет лева и седемдесет и седем стотинки/.

УВАЖАВА направеното от Г. И. И. с ЕГН: ***** възражение по чл.78 ал.5 от ГПК за прекомерност за заплатеното от „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ“ ООД с ЕИК 829053806 на пълномощника му- адвокат възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 11.04.2022г. и **ГО НАМАЛЯВА** от 1 488лв. на 1 200лв. /хиляда и двеста лева/.

ОСЪЖДА Г. И. И. с ЕГН: ***** да **заплати** на „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ“ ООД с ЕИК 829053806, на осн.чл.78 ал.3 от ГПК, разноски по делото, съразмерно отхвърлената част от исковете- **80.91 лв.** /осемдесет лева и деветдесет и една стотинки/.

ОСЪЖДА „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ“ ООД с ЕИК 829053806 да **заплати** на държавата, в полза на Сливенски районен съд, на осн.чл.78 ал.6 от ГПК, за

държавна такса за уважените искове, предмет на делото, сумата **236.52 лв.** /двеста тридесет и шест лева и петдесет и две стотинки/, както и възнаграждението, платено на вещото лице по делото от бюджетните средства, съразмерно уважената част от исковете- **279.77 лв.** /двеста седемдесет и девет лева и седемдесет и седем стотинки/.

Решението подлежи на обжалване- пред Сливенски окръжен съд, с въззивна жалба, която трябва да се подаде в 2-седмичен срок чрез районния съд, който за всяка страна тече от момента, в който ѝ бъде връчено.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____